

SURKUTELTAVAA DEMOKRATISMISTA LUOPUMISTA

„Izvestija” julkaisi tänään uutisen työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvoston sotilasjaoston istunnosta. Tässä istunnossa muun muassa:

„Käsiteltiin kysymystä, *voivatko sotilaat täyttää miliisin palvelustehtäviä*. Toimeenpaneva valiokunta ehdotti kokoukselle seuraavaa päätöslauselmaa:

Koska sotilaiden pitää täyttää *suoranaiset* tehtävänsä, niin sotilaiden edustajain Neuvoston Toimeenpaneva valiokunta *vastustaa sotilaiden osallistumista* miliisiin työhön ja kehottaa *palauttamaan viipymättä joukko-osastoihin* kaikki ne sotilaat, jotka ovat miliisin palveluksessa.

Lyhyen keskustelun jälkeen päätöslauselma hyväksyttiin *korjauksin*, että *toimivasta armeijasta evakuoitujen ja haavoittuneiden sotilaiden* sallitaan tilapäisesti hoitaa miliisin *virkaa*”.

Sangen ikävää, ettei ole julkaistu korjauksen ja päätöslauselman tarkkaa tekstiä. Ja vieläkin ikävämpää on se, että Toimeenpaneva valiokunta ehdotti ja kokous hyväksyi päätöslauselman, joka sellaisenaan on täydellistä demokratismien peruseräkkeistä luopumista.

Tuskinpa Venäjällä löytyy demokraattista puoluetta, joka ei tunnusta ohjelmavaatimusta, minkä mukaan vakinainen armeija pitää vaihtaa kansan yleiseen aseistamiseen. Tuskinpa löytyy sosialistivallankumouksellista tai menshevikkisocialidemokraattia, joka rohkenee asettua vastustamaan tuota vaatimusta. Mutta sehän se surkeata onkin, että „nykyaikoina” „on tapana” — „vallankumouksellisesta demokratiasta” pauhaamisen varjolla — tunnustaa demokratiaa koskevat (socialismista ei maksa puhuaakaan) ohjelmat „periaatteessa” ja kieltäytyä niistä käytännössä.

Kun asetutaan vastustamaan sotilaiden osallistumista miliisiin työhön sillä perusteella, että „sotilaiden pitää täyttää suoranaiset tehtävänsä”, niin silloin unohdetaan tyyten demokratian periaatteet ja kannatetaan väkisinkin, ehkä tahattomasti, vakinaista armeijaa. Sotilas on ammattilainen; hänen suoranaisena tehtävänään *ei* ole yhteiskunnan palveleminen, — tällainen on vakinaista armeijaa puoltavien katsomus. Se ei ole demokraattinen katsomus. Se on Napoleonien katsomus. Tämä on vanhaa järjestelmää kannattavien ja kapitalistien katsomus — niiden katsomus, jotka haaveilevat helposta takaisin palaamisesta, tasavallasta perustuslailliseen monarkiaan palaamisesta.

Demokraatti on periaatteellisesti tuollaista katsomusta vastaan. Sotilaiden osallistuminen miliisiin työhön merkitsee armeijaa ja kansaa toisistaan erottavan muurin murskaamista. Se on kysymys siitä, miten päästään eroon kirotusta „kasarmi”-menneisyydestä, „kasarmista”, jossa kansasta eristettynä ja kansaa vastaan „koulutettiin”, dreseerattiin, harjoitettiin erikoista kansalaiskerrosta, minkä „suoranaisena tehtävänä” oli palvella vain sotilasammattissa. Sotilaiden osallistuminen miliisiin työhön on peruskysymys „sotamiesten” kasvattamisessa kansalamiliiseiksi, rahvaanihmisten kasvattamisessa aseistetuiksi kansalaisiksi. Demokratia jää tyhjäksi ja valheelliseksi fraasiksi tahi puolinaiseksi toimenpiteeksi, ellei koko kansa saa viipymättä ja ehdottomasti mahdollisuutta opetella aseiden käyttöä. Eikä tämä ole toteutettavissa ilman sotilaiden järjestelmällistä, jatkuvaa ja laajasuuntaista osallistumista miliisiin työhön.

Saatetaan ehkä esittää vastaväite, että sotilaita ei saa *kutsua pois välittömistä* palvelustehtävistään. Mutta eihän siitä ole puhuttakaan. Sellaisesta erikseen puhuminen on naurettavaa, samoin kuin ei puhuta erikseen siitäkään, että pahasti sairaan henkilön vuoteen ääressä valvovalla lääkärillä ei ole oikeutta poistua hänen luotaan käydäkseen laskemassa vaalilippunsa tahi siitä, että työmiehellä, joka tekee työtä sellaisella tuotannonalalla, minkä keskeytymättömän toiminnan kaikki ovat tunnustaneet ehdottoman välttämättömäksi, ei ole oikeutta poistua paikaltaan poliitisten oikeuksiensa käyttämistä varten, ennen kuin toinen työmies on tullut vaihtamaan hänet. Sellaiset verukkeet olisivat jo suorastaan köykäisiä, jopa vilpillisiäkin.

Miliisin työhön osallistuminen on demokratian tärkeimpiä perusvaatimuksia, oleellisimpia vapauden takeita. (Lisäämme sulkeissa, ettei ole toista sen varmempaa keinoa armeijan puhtaasti sotilaallisen kyvyn ja voiman kohottamiseksi kuin vakinaisen armeijan vaihtaminen koko kansan yleiseen aseistamiseen, kuin se, että sotilaat opettavat kansaa; tämä keino on soveltunut ja soveltuu vastedeskin kaikkiin todella vallankumouksellisiin sotiin.) Kaikkialla on ryhdyttävä viipymättä ja ehdottomasti järjestämään kansanmiliisiä, edistämään kaikin puolin sotilaiden osallistumista miliisin työhön — sitä vaatii niin työläisten, talonpoikien kuin sotilaidenkin, väestön suuren enemmistön elinetu, enemmistön, jonka etujen mukaista ei ole tilanherrojen ja kapitalistien liikevoittojen varjeleminen.

Kirjoitettu toukokuun 10 (23) pnä 1917

*Julkaistu toukokuun 25 (12) pnä 1917
„Pravda“ lehdessä 55. numerossa*

*Julkaistaan lehdessä
tekstin mukaan*